

Ændringsf. til 3. beh. af f. t. finanslov for 1996

realistiske ændringer og et mindre forbrug i den offentlige sektor. I forbindelse med overenskomstforhandlinger er det muligt at udnytte denne bundgrænseforhøjelse til at begrænse stigningen i arbejdsgivernes (offentlige som private) lønudgifter, mens lønmodtagerne også kan få deres nettoløn forhøjet.

Den skattefrie bundgrænse eller personfradraget forhøjes fra de nuværende ca. 30.000 kr. til 60.000 kr. Det betyder, at antallet af personer, der *ikke* skal betale indkomstskat, stiger fra ca. 636.000 til skønsmæssigt 1.135.000. Det er i overensstemmelse med **Fremskridtspartiets** princip om, at man ikke skal beskattes af en indkomst, man ikke kan leve af.

Den forslåede forhøjelse vil umiddelbart føre til et bruttoprovenutab på ca. 53 mia. kr., der fordeles sig med ca. 20 mia. kr. til staten, 10 mia. kr. til amterne og 23 mia. kr. til kommunerne. Den endelige fordeling af provenuetabet vil blive fastsat under forhandlinger med amter og kommuner. I dette oplæg sker der en delvis kompensation over bloktilskuddet til kommunerne.

Forhøjelsen af den skattefrie bundgrænse vil opfylde to væsentlige formål:

- 1) Det private merforbrug vil øge omsætningen inden for detailhandel, byggeri og håndværk. Det vil ud fra et meget forsigtigt skøn give 40.000 nye arbejdspladser i 1996. Sammenlignet med de skøn, regeringen m.v. har for, hvilken beskæftigelseseffekt der ligger i skattelettelse, så er dette skøn meget forsigtigt og derfor realistisk. For hver person, der går fra ledighed over i beskæftigelse, vil det offentlige i gennemsnit opnå en budgetforbedring på ca. 250.000 kr. Budgetforbedringen er sammensat af henholdsvis sparede dagpengeudgifter, det øgede skattegrundlag og en reduceret belastning af det offentlige aktiveringssystem. Først i 1997 opnås der en helårsvirkning, der skønsmæssigt vil skabe 75.000 nye job, alene som følge af et stigende privatforbrug.
- 2) Skattelettelsen vil – kombineret med en justering af de indtægtsbestemte sociale ydelser – bidrage til en positiv adfærdspåvirkning. Personer, der befinder sig i marginalgruppen, vil have en tilskyndelse til at komme i beskæftigelse, fordi samspilsproblemet ikke længere udgør en barriere for en permanent indkomstforbedring.

Reduktion af CO₂-afgiften:

Da et flertal i Folketinget vedtog den første CO₂-afgift, skete det med argumenter om, at hele EU ville følge efter med en tilsvarende afgift, hvorfor den ensidige danske afgift ikke ville betyde noget for dansk erhvervsliv. Vi ved nu, at EU ikke har tænkt sig at indføre CO₂-afgiften – tværtimod så er der blandt et stort flertal af de andre EU-lande enighed om, at man slet ikke vil bruge afgiften som styringsmetode til nedbringelse af CO₂-produktionen i EU-landene. Det burde jo logisk havde fået den konsekvens, at vi i Danmark igen ophævede afgiften. Men nej – tværtimod har regeringen med hjælp af venstrefløjens indført skærpede miljøafgifter i sommeren 1995. Metoden er fortsat den samme: Der lægges en fælles høj afgift på alle erhverv, på al produktion og omsætning. Derefter uddeles tilskud til særligt udvalgte virksomheder, som opfører sig på den måde, regeringen gerne vil have! Hvem sagde socialisme, hvem sagde planøkonomi?

Fremskridtspartiet vil have CO₂-afgiften ophævet helt og fuldstændigt. Men med det niveau, miljøafgifter har fået, så er vi nødsaget til at gøre det i flere portioner. Vi starter med i 1996 at reducere provenuet fra CO₂-afgiften med 4 mia. kr. Det giver virksomhederne mulighed for at få rettet lidt af den skævhed, de har fået i forhold til deres konkurrenter i udlandet.

Reduktion af arbejdsgiverafgifter:

Danske virksomheder betaler store arbejdsgiverafgifter til staten. Lønmodtagerne betaler også en del af disse afgifter. Da virksomhederne som oftest betaler 2/3 af afgiften, så er det vigtigt, at vi starter med at reducere arbejdsgivernes belastning. Regeringen har brugt det argument, at der i andre lande er ordninger, hvorefter arbejdsgiverne betaler høje sociale bidrag. Det er også rigtigt, men til gengæld betaler virksomhederne ikke en række andre skatter og afgifter i disse lande, ligesom der intet andet sted er så høje indkomstskatter som i Danmark. Arbejdsgiverafgifterne indbringer i dag tocifrede milliardbeløb, som det ikke er muligt at afskaffe med ét hug. Vi starter